

Боровська О. О.

Вінницький державний педагогічний університет імені Михайла Коцюбинського

НІМЕЦЬКА ПАРТИЦИПАЛЬНА КЛАУЗА ТА ЇЇ ВНУТРІШНЯ АРХІТЕКТУРА

Статтю присвячено дослідженню німецьких партиципів I та II як нефінітної форми дієслова. З позицій генеративного синтаксису обґрунтовано дієслівний характер партиципів, що пояснюється здатністю партиципів до формування власної (партиципальної) клаузи.

Сформульовано поняття «партиципальної клаузи» – особливого виду малих клауз, предикативним центром якої є нефінітна форма дієслова у вигляді партиципа I або II, а суб'єкт є завжди фонологічно невираженим. Партиципальні клаузи, як і клаузи з фінітним дієсловом, наділені предикативністю, якої вони набувають, приписуючи, подібно реченню, певній величині ознаку чи дію.

Термін «партиципальна клауза», обґрунтований у дослідженні, виявляється ширшим за усталені поняття «партиципальної конструкції», «партиципального звороту» або «партиципальної групи», відбиває синтаксичну поведінку партиципів і конкретизується з урахуванням їх синтаксичних ролей (партиципальні клаузи у ролі атрибута та в ролі ад'юнкта). У статті проаналізовано внутрішню будову партиципальних клауз у ролі ад'юнкта із визначенням статусу проєкцій, які очолюють партиципи.

Структурне представлення німецької партиципальної клаузи ґрунтується у пропонованому дослідженні на декількох положеннях. Як і малі клаузи, партиципальні клаузи містять лексичну VP, а також принаймні одну функційну проєкцію. Німецькі партиципальні клаузи не містять ані предикативних часток, ані узгодження між суб'єктом партиципальної клаузи та партиципом, проте вони є складнішими за VP.

Припущення, що зовнішній аргумент дієслова генерується за межами VP, робить необхідним існування vP всередині партиципальної клаузи. Саме v-проєкція є відповідальною за транзитивність дієслова, і те, що партиципальні клаузи можуть містити об'єкти у своїй структурі, також свідчить про наявність vP-проєкції.

Партиципальні клаузи можуть мати заперечення; можуть позначати дію, яка не є одночасною з дією матричного речення; можуть містити прислівники, які генеруються над T^p, отже, містять і власну TP. Здатність партиципальних клауз у ролі ад'юнкта виступати зі сполучниками свідчить про наявність функційної CP-проєкції. Шляхом аналізу внутрішньої архітектури партиципальних клауз виявлено, що в сучасній німецькій мові вони складаються з таких проєкцій: CP-TP-vP-VP.

Ключові слова: нефінітні частини дієслова, партицип I, партицип II, клауза, мала клауза, партиципальна клауза, функційні проєкції.

Постановка проблеми. Незважаючи на багаторічну історію досліджень, теорія частин мови все ще містить низку суперечливих питань, на вирішення яких спрямовані мовознавчі студії сьогодення. До таких остаточно не вирішених проблем належить і частиномовна класифікація німецьких партиципів, дискусійність місця яких у системі частин мови зумовлена закладеними в партиципах дієслівними та ад'єктивними ознаками, які активізуються або нейтралізуються під впливом структурно-семантичної ситуації контексту.

Так, у зміні поглядів на частиномовну належність німецьких партиципів можна виокремити 3 етапи: 1) виділення партиципів в окрему час-

тину мови (сформувався в німецькому мовознавстві під впливом грецької і латинської граматичної традиції і панувало до XVIII ст.); 2) трактування партиципів як нефінітних форм дієслова; 3) включення німецьких партиципів до складу різних частин мови – класу прикметника і класу дієслова.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. У роботах, присвячених проблематиці партиципа, вивчалися різні аспекти функціонування партиципів і конструкцій із ними. Увага дослідників концентрувалася на граматичному аспекті партиципів та особливостях їх видової семантики [3; 11; 25; 26; 31]; аналізі морфонологічних ознак німецьких партиципів [27; 28]; дослідженні

їх комунікативного та прагматичного потенціалу, ономасіологічного аспекту [9; 8]; вивченні таксисних властивостей партиципів [1], що свідчить про інтерес мовознавців до вивчення цієї мовної одиниці.

Постановка завдання. Метою статті є встановлення ознак партиципів як нефінітної форми дієслова з позицій генеративного синтаксису. У рамках цієї концепції нефінітним формам дієслова надається клаузальний статус, що має важливі наслідки для теорії речення, а також для ідентифікації природи мовних одиниць. Реалізація поставленої мети передбачає вирішення таких завдань:

- 1) визначити поняття «партиципiальної кляузи» (далі – ПКл);
- 2) описати внутрішню структуру ПКл із визначенням статусу проєкцій, які очолюють німецькі партиципи.

Виклад основного матеріалу. Згідно з основними положеннями генеративного синтаксису речення класифікують за структурною ознакою за допомогою поняття «кляузи». Центром речення як предикатно-аргументної структури є *предикат*, який співвідноситься з *аргументами* й *ад'юнктами*. Аргумент виступає як обов'язкова

валентна позиція предиката, а ад'юнкт – як його факультативна позиція [7, с. 68].

Клаузу визначають як будь-яку групу, зокрема і непередикативну, вершиною якої є дієслово, а за відсутності повнозначного дієслова – зв'язка або граматичний елемент, що виконує роль зв'язки. Це поняття називають також *елементарним реченням* або *предикацією* [10, с. 255].

Речення є *фінітною клаузою*. Звороти з нефінітними формами дієслова потрактовують як один із способів вираження залежної кляузи [10, с. 267]. Нефінітні кляузи (інфінітивні, партиципiальні та герундійні звороти) мають ту саму ролеву структуру, що й відповідні речення з фінітним дієсловом. Обидві групи позначають конкретні події та ситуації, характеризуються структурним членуванням і можуть складатися з менших синтаксичних одиниць – фразових категорій.

Фінітна та нефінітна групи мають певний порядок складників: у сучасній німецькій мові фінітна група реалізується за моделлю *SVO*; підрядне речення – *SOV*; ПКл – *OVpart*. У глибинній структурі обидві кляузи (фінітна та нефінітна) мають однаковий порядок елементів, розташування дієслова в партиципiальній групі уможливає трансформація переміщення:

O Vpart

(1) *Letzteres behauptend, verwechseln die Theoretiker unter dem Zwang der Invariantensuche Bedeutung und Implikatur* [19, с. 213].

S V O

(1') *Die Theoretiker behaupten Letzteres. Sie verwechseln unter dem Zwang der Invariantensuche Bedeutung und Implikatur.*

S O V

(1'') *Wenn die Theoretiker Letzteres behaupten, verwechseln sie unter dem Zwang der Invariantensuche Bedeutung und Implikatur.*

В сучасній німецькій мові партиципи очолюють *сентенціальні сирконстанти* та *сентенціальні означення*. Їм властива синтаксична роль *ад'юнкта* (модального, темпорального, каузального тощо) та *атрибута*. Оскільки властивості залежних зворотів визначаються морфологічними ознаками нефінітної форми, що виступає їхньою вершиною, то вони виявляють як властивості кляуз, так і властивості тих фразових категорій, які зазвичай очолюються словами цих частин мови – групи прикметника чи групи прислівника [10, с. 267].

У межах генеративної лінгвістики змінюється погляд на природу фінітності: фінітність інтерпрету-

ють не просто як здатність дієслівної форми до відмінювання, а як більш абстрактну категорію, властиву кляузі; категорію, що займає специфічну позицію в структурі кляузи і яку в деяких мовах може бути реалізовано за допомогою синтаксичних нулів [20, с. 3].

Фінітність все ще розуміють як здатність дієслова приписувати суб'єкту номінативний відмінок та узгоджуватися з цим суб'єктом за особою та числом. Оскільки граматичний час може визначатися не тільки часовим відношенням кляузи, але й, наприклад, співвідношенням із моментом мовлення, то фінітність і граматичний час не можна ототожнювати [18, с. 49].

Сучасні генеративісти наголошують на *клау-зальному статусі* нефінитних форм дієслова, що має важливі наслідки для теорії речення, а також для ідентифікації природи мовних одиниць. Це звільняє дослідника від тиранії *verbum finitum* і безплідних пошуків прийнятних визначень поняття «предикативність», сприяє визнанню дієслівного статусу нефінитних форм дієслова на всіх рівнях мови [4, с. 43; 7, с. 25]. Таким чином, німецька ПКл – це нефінитна група, вершиною якої є партицип I або партицип II [2, с. 12].

У науковій літературі існують різні погляди на синтаксичний статус проєкцій, які очолюють партиципи: деякі дослідники вважають, що ПКл є TP (або vP), у той час як інші – CP [5, с. 39].

Важливим є те, що синтаксична структура клаузи, вершиною якої є партицип, не передбачає вираження суб'єкта у тому вигляді, як це можливо у фінитних клаузах. Оскільки за ліцензування суб'єкта зазвичай вважають відповідальною ознаку фінитності, яка пов'язана з узгодженням за особою і числом, будемо вважати, що партиципальна форма відповідає вершині C (-fin) (той самий рівень, що й фінитні предикації). До властивостей фінитних CP відносять здатність виражати суб'єкт, включати сполучники сурядного та підрядного зв'язку, мати самостійну темпоральну референцію.

Семантично клаузи з партиципами позначають другорядні з точки зору основної оповіді дії, які не потребують незалежної темпоральної референції. У кожній мові існує стійке поєднання ознак, яке виражається у відсутності часової референції та узгодженні за особою та часом [5, с. 39].

ПКл у німецькій мові можуть мати різну семантичну інтерпретацію, виступають в усіх можливих невербальних позиціях у реченні та можуть належати до різних величин всередині або поза матричним реченням. Таку різноманітність виявів ознак ПКл можна пояснити, проаналізувавши їхню внутрішню структуру; можливі позиції ПКл у реченні та вплив позиції клауз на їхню інтерпретацію, а також механізми контролю ПКл.

Структурне представлення ПКл ґрунтується на таких положеннях:

1. У сучасній німецькій мові залежні клаузи реалізуються за структурою SOV. Тому при структурному їх представленні надають перевагу CP-TP-vP-VP аналізу, за якого T-, v- та V вершини є правою периферією [12, с. 87].

2. Для німецької мови характерною є гнучка будова VP: основна послідовність аргументів є залежною від дієслова [22]. Суб'єкт (при неер-

гативних предикатах) у позиції специфікатора vP отримує свою тета-роль; об'єкти різних відмінків генеруються в основному всередині VP.

3. Німецька мова не належить до мов розширеного принципу проєкції, через що відсутня необхідність переміщення суб'єкта у Spec-TP через вимоги відмінку чи розширеного принципу проєкції [33]. Зовнішній аргумент протягом усієї деривації може залишатися у своїй базисній позиції, оскільки присвоєння відмінка відбувається шляхом узгодження.

Нагадаємо, що у принципі проєкції узагальнено положення про те, що лексична інформація значним чином зумовлює синтаксичну структуру, оскільки: а) лексичні одиниці як безпосередні складники речення відіграють важливу роль у їх синтаксичній репрезентації, б) тематична структура предиката детермінує мінімальні компоненти речення [6, с. 80].

Відповідно до принципу проєкції «лексична інформація репрезентована синтаксично» [14, с. 9; 15, с. 380]. Д. Бюрінг назвав його принципом семантичної прозорості та зауважив, що «синтаксичні конфігурації відображають тематичні відношення» [13, с. 9]. У результаті доповнення та розширення принципу проєкції Н. Хомський запропонував розширений принцип проєкції, який складається з двох положень: а) принципу проєкції, б) кожна клауза має суб'єкт [14, с. 10].

4. У процесі деривації об'єкт також залишається у своїй базисній позиції всередині VP. Переміщення зовнішнього аргументу у Spec-TP відбувається при топікалізації, а також при прономінальних DP, оскільки при звичайному порядку слів ненаголошені займенники знаходяться в лівій позиції у так званому центральному полі речення [24, с. 146]. Ад'юнкти приєднуються до X' і XP різних лексичних та функційних фраз.

5. Топологічна модель і мінімалістські X-Bar-структури є співвідносними стосовно послідовності конститuentів речення на синтаксичній поверхні: топологічна переддрамкова зона (передпілля) відповідає позиції специфікатора CP; центральна зона відповідає позиції між фінитним дієсловом або позиції сполучника у C° і вербальним елементам у V°/T°. Зарамкова позиція (запілля) у рамках генеративної моделі важко піддається виокремленню, проте вважається, що вона охоплює приєднані справа конститuentи над T' [21, с. 180; 12, с. 84].

6. У генеративному синтаксисі конструкції, що складаються із суб'єкта та предиката,

позбавленого вираженого темпорального значення, трактують як *малі клаузи* (англ. *Small Clauses*, нім. *Sätzchen*) [30, с. 257]. Загальну структуру малих клауз представляють таким чином:

[NP XP], де XP = AP, NP або PP [32, с. 2].

Поміщені у рамки складники знаходяться у тісному відношенні, саме у суб'єктно-предикатному відношенні, де NP є суб'єктом малої клаузи, а XP – її предикатом. Приклади малих клауз для німецької мови можна побачити у таких реченнях:

2) *Ähnlich findet der Verfasser von "Die Kunst Briefe zu schreiben" [den*

Ausdruck der „vollsten Ergebnisheit“ in Bewerbungsbriefen 1939 „absolut lächerlich“] [Linguistik online].

3) *Vielleicht sollte man [eine Form mit Suffix ahd. –ari] vermuten* [23].

Суб'єкт малої клаузи отримує зовнішню роль від предиката малої клаузи, а предикат матричного речення наділяє внутрішньою тета-роллю усю малу клаузу [30].

Малу клаузу тлумачать як лексичну проекцію предиката малої клаузи [30; 12, с. 86]. При цьому кожна лексична проекція може отримувати суб'єкт у позиції специфікатора. Предикація є структурним відношенням між позицією і вершиною фрази. Згідно такого трактування малу клаузу можна представити таким чином (рис. 1):

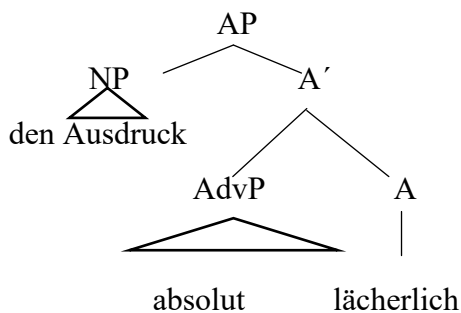

Рис. 1. Структура малої клаузи

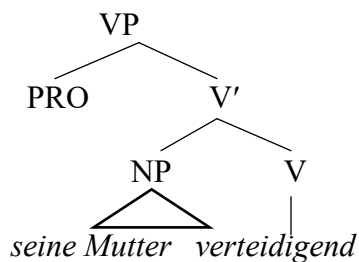

Рис. 2. Структура ПКл із партиципом I (VP-проекція)

Таке уявлення структури малої клаузи дозволяє представити її суб'єкт і предикат у вигляді конститuentів та не порушує вимоги тета-критерію, але виявляється не придатним для відображення відношень узгодження між суб'єктом і предикатом малої клаузи, а також при наявності у малій клаузі так званих предикативних часток (Prädikationspartikeln) [29, с. 36]:

4) *Auch dies sind für Baur Gründe, [Schweizerdeutsch als eine voll*

ausgebaute eigenständige Sprache] zu betrachten [Linguistik online].

4') *Auch dies sind für Baur Gründe, [sc Schweizerdeutsch als eine voll*

ausgebaute eigenständige Sprache] zu betrachten.

Внутрішня будова малої клаузи є складнішою, ніж структура [NP XP], тому більш пізні підходи до представлення структури малих клауз базуються на визнанні існування в них функційних проекцій [16].

7. ПКл є *особливим видом малих клауз*, предикатним центром яких є нефінітна форма дієслова у вигляді партиципа, а суб'єкт завжди фонологічно невиражений. ПКл наділені предикативністю, хоча вони не є реченнями у синтаксичній ПС, оскільки не мають фонетично вираженого суб'єкта та фінітного дієслова.

ПКл набувають предикативності, приписуючи, подібно реченню, певній величині ознаку чи дію. Як і малі клаузи, ПКл містять лексичну VP, а також принаймні одну функційну проекцію. Найпростіше ПКл у ролі ад'юнкта можна представити таким чином (рис. 2, рис. 3):

Проте така схема може бути застосована для опису лише обмеженої групи малих клауз, оскільки вона не здатна пояснити відношення узгодження, у ній не передбачено місця для предикативних часток [12, с. 87].

8. Німецькі ПКл не містять ані предикативних часток, ані узгодження між суб'єктом ПКл і партиципом, проте вони є складнішими за VP. Припущення, що зовнішній аргумент дієслова генеру-

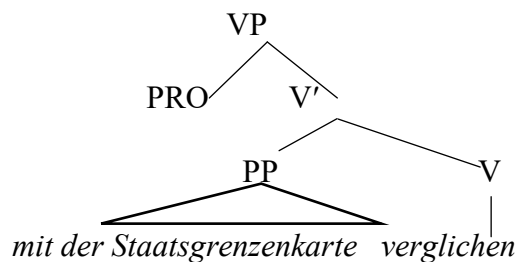

Рис. 3. Структура ПКл із партиципом II (VP-проекція)

ється за межами VP, робить необхідним існування vP всередині ПКл.

На думку Н. Хомського саме v-проекція є відповідальною за транзитивність дієслова [17], і те, що ПКл можуть містити об'єкти у своїй структурі, також свідчить на користь наявності vP-проекції. Партицип залишається при цьому у V⁰. Внутрішню структуру ПКл можна представити таким чином (рис. 4, рис. 5):

9. Подальший аналіз ознак ПКл підтверджує, що вони містять ще одну функційну проекцію: TP-проекцію. По-перше, ПКл можуть мати заперечення, яке ліцензується саме TP-проекцією (34, с. 181). По-друге, ПКл (навіть клаузи із партиципом I) можуть позначати дію, яка не є одночасною з дією матричного речення, отже, містять свою власну TP. По-третє, ПКл можуть містити прислівники, які генеруються над T⁰. Нефінітний партицип не зазнає підйому до T⁰. Внутрішня архітектура німецьких ПКл має такий вигляд (рис. 6, рис. 7):

10. Здатність ПКл у ролі ад'юнкта виступати зі сполучниками (у концесивному, фінальному та кондіціональному значеннях) свідчить про наявність у ПКл ще однієї функційної проекції – CP-проекції. Безсполучникові (неаугментовані) ПКл також містять CP-проекцію. Тому остаточний варіант синтаксичного аналізу німецьких ПКл виглядає таким чином (рис. 8, рис. 9):

Висновки і пропозиції. У рамках концепції генеративного синтаксису дієслівний характер партиципів пояснюється здатністю до формування власної (партиципальної) клаузи за аналогією з фінітним дієсловом, яке утворює фінітну клаузу. Партиципові надається статус вершини клаузи, що сприяє опису його синтаксичної поведінки.

ПКл є особливим видом малих клауз, предикатним центром яких є нефінітна форма дієслова у вигляді партиципа, а суб'єкт завжди фонологічно невиражений. ПКл наділені предикативністю, якої вони набувають, приписуючи, подібно реченню, певній величині

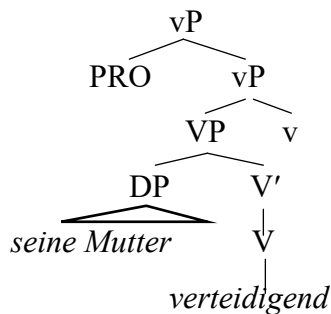

Рис. 4. Структура ПКл із партиципом I (vP-проекція)

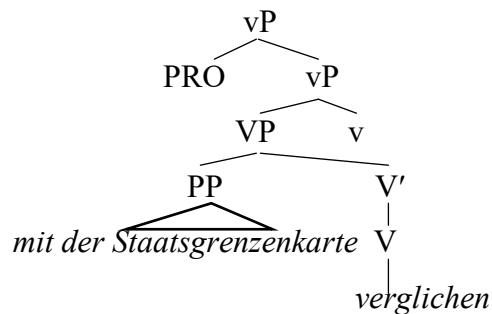

Рис. 5. Структура ПКл із партиципом II (vP-проекція)

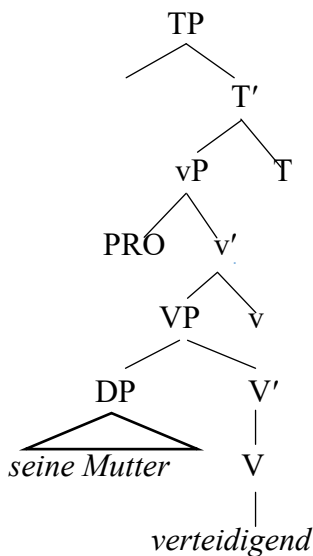

Рис. 6. Структура ПКл із партиципом I (TP-проекція)

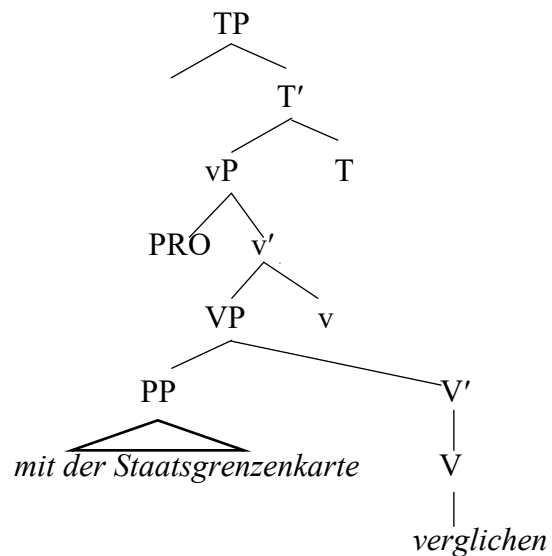

Рис. 6. Структура ПКл із партиципом I (TP-проекція)

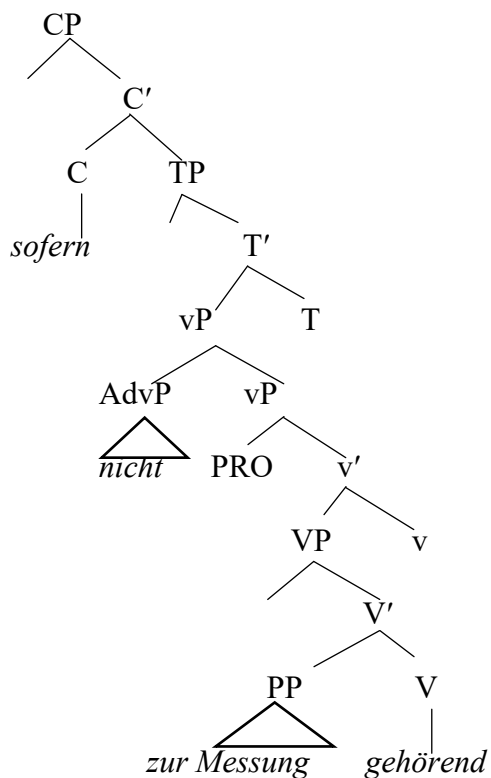

Рис. 8. Структура ПКл із партиципом I (CP-проекція)

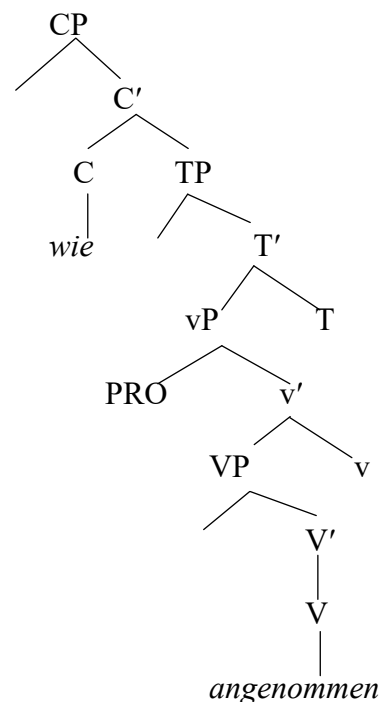

Рис. 9. Структура ПКл із партиципом II (CP-проекція)

ознаку чи дію. Аналіз структури ПКл виявив, що в сучасній німецькій мові вони складаються з таких проєкцій: CP-TP-vP-VP.

Термін «*партиципiальна клауза*» (ПКл), обґрунтований у цьому дослідженні, виявляється дещо ширшим за установлені поняття «*партиципiальної*

конструкції», «*партиципiального звороту*» або «*партиципiальної групи*».

Перспективи подальших розвідок вбачаємо у дослідженні синтаксичної поведінки ПКл з урахуванням синтаксичних ролей (ПКл у ролі атрибута та ПКл у ролі ад'юнкта).

Список літератури:

1. Безроднова О. М. Причастия и деепричастия в функционально-семантическом поле таксиса : дис. канд. филол. наук: 10.02.19 / Башкирский государственный университет. Уфа, 2009. 190 с.
2. Боровська О. О. Класифікація партиципiальних клауз у ролі ад'юнкта за функційним критерієм (на матеріалі наукових текстів сучасної німецької мови) / *Science and Education a New Dimension. Philology*. 2020. № VIII (67) (225). С. 12–16. DOI: 10.31174/SEND-Ph2020-225VIII67-03. p-ISSN 2308-5258.
3. Бударина Т. А. Грамматический статус и семантика причастий современного немецкого языка : дис. канд. филол. наук: 10.02.04 / Московский педагогический государственный университет. М., 1997. 190 с.
4. Буніятова І. Р. Еволюція гіпотаксису в германських мовах (IV – XIII ст.) : монографія. К. : Вид. центр КНЛУ, 2003. 327 с.
5. Гращенков П. В. К эволюции нефинитных форм глагола. *Вестник Московского государственного гуманитарного университета им. М. А. Шолохова. Серия: Филологические науки*. 2014. Вып. 3. С. 34–54.
6. Декало В. О. Граматикалізація дієслова drohen у німецькій мові IX – XXI ст.: структурно-семантичний і функціональний аспекти : дис. канд. філол. наук: 10.02.04 / Київський національний лінгвістичний університет. Київ, 2015. 271 с.
7. Долгополова Л. А. Інфінітив в історії німецької мови (IX – XX ст.) : монографія. К. : Вид. центр КНЛУ, 2010. 207 с.
8. Клычкова И. Ю. Структура, семантика и прагматика причастий в научно-популярном дискурсе немецкого языка : дис. канд. філол. наук: 10.02.04 / Московский педагогический государственный университет. М., 2012. 194 с.

9. Пушина Н. И. Неличные формы глагола в ономазиологическом и когнитивном аспектах. *Вестник Удмуртского университета. Серия: История и филология*. 2009. № 1. С. 160–172.
10. Тестелец Я. Г. Введение в общий синтаксис. М. : Издательство РГГУ, 2001. 798 с.
11. Borik O., Gehrke B. (2019). Participles: Form, use and meaning. *Glossa : A Journal of General Linguistics*. 2019. № 4(1): 109.
12. Brodahl K. Zu deutschen Partizipialkonstruktionen mit dem Partizip 1 als Kern. Trondheim : NTNU, 2016. 145 p.
13. Büring D. Linking: Dekomposition, Theta-Rollen, Argumentstruktur. Hürth : Gabel, 1992. 144 p.
14. Chomsky N. Some Concepts and Consequences of the Theory of Government and Binding. Cambridge : MIT Press, 1982. 110 p.
15. Chomsky N. On binding / *Linguistic Inquiry*. Cambridge : MIT Press, 1989. № 20. P. 365–424.
16. Chomsky N. Bare Phrase Structure. *Government and Binding Theory and the Minimalist Program : Principles and Parameters in Syntactic Theory* / ed. by G. Webelhuth. Oxford; Cambridge : Wiley-Blackwell, 1995. P. 383–439.
17. Chomsky N. (2001). Derivation by Phase. *A Life in Language* / M. Kenstowicz (Ed.), Ken Hale. Cambridge, MA: MIT Press, 2001. P. 1–52.
18. Cowper E. Finiteness und Pseudofiniteness. *Finiteness matters: On finiteness-related phenomena in natural languages* / K. M. Eide (Ed.). Amsterdam / Philadelphia : John Benjamins Publishing Company. P. 47–78.
19. Deutsch als Fremdsprache. *Zeitschrift zur Theorie und Praxis des Deutschunterrichts für Ausländer*. 4. Quartal 2009. Heft 4. 46. Jahrgang.
20. Eide K. M. Introduction. *Finiteness matters: On finiteness-related phenomena in natural languages* / K. M. Eide (Ed.). Amsterdam / Philadelphia : John Benjamins Publishing Company, 2013. P. 1–44.
21. Flaate I. *Die als-Prädikative im Deutschen*. Tübingen : Stauffenburg-Verlag [Studien zur deutschen Germanistik 71], 2007. 358 p.
22. Frey W. Syntaktische Bedingungen für die semantische Interpretation: Über Bindung, implizite Argumente und Skopus. Berlin : Akademie-Verlag, 1993. 221 p.
23. Linguistik online: Eine Open-Access-Zeitschrift für Linguistik. Ergriffen aus <https://www.linguistik-online.net>.
24. Pittner K., Berman J. Deutsche Syntax: Ein Arbeitsbuch. Tübingen : Narr, 2010. 208 p.
25. Pleş L. M. Zur Typologisierung der Partizipien im Deutschen und Polnischen / *Acta Universitatis Lodzianensis. Folia Germanica*. 2009. № 5. S. 211–235.
26. Rapp I. Partizipien und semantische Struktur. Zu passivischen Konstruktionen mit dem 3. Status. Tübingen : Stauffenburg, 1997. 259 p.
27. Rathert M. Zur Morphophonologie des Partizips II im Deutschen. *Linguistische Berichte*. 2009. № 218. S. 157–263.
28. Pross T., Roßdeutscher A. Towards a correlation of form, use and meaning of German ge-prefixed predicative participles. *Glossa: A Journal of General Linguistics*. 2019. № 4(1): 93. DOI: <http://doi.org/10.5334/gjgl.753>.
29. Staudinger B. Sätzchen: Small Clauses im Deutschen. Thübingen : Niemeyer, 1997. 251 p.
30. Stowell T. Origin of Phrase Structure. Cambridge, Mass. : MIT, 1981. 496 S.
31. Weber H. Partizipien als Partizipien, Verben und Adjektive / *Sprache u. Welt: Festgabe für Eugenio Coseriu zum 80. Geburtstag*. Tübingen : Gunter Narr Verlag, 2002. S. 191–214.
32. Weidner E. Different Types of Small Clauses and Their Analysis: A Comparison of English and German. GRIN Verlag, 2003. 50 p.
33. Wurmbrand S. Licensing Case. *Journal of Germanic Linguistics*. 2006. № 18(3). P. 175–236.
34. Zanuttini R. On the Relevance of Tense for Sentential Negation. *Parameters and Functional Heads. Essays in Comparative Syntax* / A. Belletti, L. Rizzi (Eds.). New-York / Oxford : Oxford University Press, 1996. P. 181–207.

Borovska O. O. THE GERMAN PARTICIPLE CLAUSE AND ITS INTERNAL STRUCTURE

The article is devoted to the study of German participle I and participle II as a nonfinite form of the verb. Within the concept of generative syntax, the verbal character of participles has been substantiated, which is explained by the ability of participles to form their own (participle) clauses. The notion of “a participle clause” has been defined: it is a special type of small clauses with a non-finite form of a verb (in the form of a participle I or II) as the predicate center and with the phonologically unexpressed subject.

Participle clauses, similar to clauses with a finite verb, are endowed with predicativity, which they acquire by attributing a feature or an action to a certain value. The term “participle clause”, determined in the study, is broader than the established notions of a participle construction or a participle group, reflects the syntactic

behavior of participles and is further specified taking into account their syntactic roles (participle clauses in the role of an attribute and of an adjunct).

The article analyzes the internal structure of participle clauses in the role of adjunct with the determination of the status of the functional projections. Similar to small clauses, participle clauses contain a lexical VP and at least one more functional projection. German participle clauses contain neither predicative particles nor agreement between the subject of the participle clause and the participle, but they are still more complex than a VP.

The external argument of the verb is generated outside the VP and participle clauses may contain objects in their structure, which indicates the existence of a vP within the participle clause. Participle clauses may include a negation; may denote an action that is not simultaneous with the action of the matrix sentence; may contain adverbs that are generated over T⁰.

Therefore, participle clauses contain their own TP. The ability of participle clauses to have conjunctions indicates the presence of a functional CP projection. Thus, the analysis of the internal architecture of participle clauses in modern German has revealed that they consist of the following projections: CP-TP-vP-VP.

Key words: *nonfinite forms of the verb, participle I, participle II, clause, small clause, participle clause, functional projections.*